

Mythologia, Padoue, 1616 - 31 : Le bon et le mauvais Génie

Auteur(s) : Ferroverde, Filippo (graveur)

Collection Série C - 1615. Filippo Ferroverde, Nove Imagini degli dei (Padoue)

[Nove Imagini, Padoue, 1615 - Annot. 40](#) : a pour reproduction ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Citer cette page

Ferroverde, Filippo (graveur), *Mythologia*Padoue, 1616 - 31 : Le bon et le mauvais Génie, 1616

Consulté le 24/02/2026 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/7750>

Copier

Présentation du document

Publication*Mythologiae, siue, Explicationis fabularum libri decem*, Patavii, Apud Petrupaulum Tozzium, ex typographeio Laurentij Pasquati, 1616

ExemplaireHathiTrust : Getty Research Institute -

<https://catalog.hathitrust.org/Record/100240830>

Formatin-4

Paginationp. 154

Exposition virtuelle[La "Mythologie" et ses gravures](#)

Notice créée par [Maria Laura Cucciniello](#) Notice créée le 11/09/2023 Dernière modification le 25/11/2024

denique victus non solum extra moenia Temessensium, sed etiam extra Temessensium agrum profugus dicitur, tandemque se in mare demersisse dicitur is fuisse colore vehementer atro, reliqua forma magnopere formidabili, ac pelle lupina, ut aiunt, apparebat amictus.

DICTVS est autem Genius, ut placuit Latinis, à gignendo, vel quia nobiscum gignatur vel quia illi procreandorum cura diuinitus commissa putaretur. Hic creditur nobis elà nunc suadēs, nunc dissuadēs, vniuersam vitam nostrā gubernare, esseque mentis & voluntatis nostrae propè moderatorem. Nam existimantur Genii daemones rerum quas voluerint nobis persuadere, spectra & imagines sibi tanquam in speculo imprimere, quod illis facillimum sit. In quæ spectra cum anima nostra clam respexerit, illa sibi veniunt in mentem, quæ si ratione perpendantur, tum recta sit animi deliberatio. At si quis post habitam rationem malorum, spectrorum & visorum ductu feratur, illa in multos errores incurrit necesse est si spectra fuerint, præcipuè à malignis daemionibus oblata. Ita multi fiunt supra modum libidinosi, aut crudelēs aut avari, quæ omnia ad Genium referuntur. Inde factum est ut ita Socraticus crediderit Euclides, & Plato de Socratis daemone consultore mentionem fecerit Sæpius. Quod verò Genius daemion

fuerit, testatur Plutarchus, qui illum Bruto per noctem apparuisse scribit ita in eius vita: *ὁ δὲ συλλογιζόμενός τι καὶ σκοπῶν πρὸς αὐτὸν, ἔδοξεν αἰθεσθῆναι τινος ἐπὶ σιγῆς ἀποβλέψας δὲ πρὸς τὴν εἴσοδον, ὅρα δεινὴν καὶ ἀλλόκοτον ὄψιν ἐκρύβου σώματος καὶ ὁρᾶν σιωπῇ παρῶντος αὐτῷ. τολμήσας δὲ ἐρεῖσθαι, τίς τοῦτ' ὄν ἔειπεν ἀνθρώπων ἢ θεῶν ἢ τί βουλόμενος ἦκει ὡς ἡ μὰς, ὑποδείχεται δὲ αὐτῷ τὸ φάσμα, ὅσος οἰβροῦτε δαίμων κακῶς ἐλεῖ δέ με περὶ οὐλίππους· καὶ ὁ βροῦτος ἐν διαπραχθεὶς, ὁρᾶν αὐτῷ στανισθέντος αὐτοῦ, τοὺς παῖδας ἐκάλει, μήτε ἀκούσαι τινὰ σοννῆν μὲν ἰδὲν ὄψιν φασκόντων. Is igitur cum quidam secum ratiocinaretur, visus est sibi ingreditentem quendam ad se perspexisse & quare oculis ad ingressum conuersis monstratam quandam & horrendam formam aspexit, quæ silentio sibi postea astitit. Hanc interrogare ausus est Brutus, & quis inquit hominum es, aut Deorum? aut quid tibi vis? cur ad nos venisti? ad qua submurmurans illa forma tum sum inquit de Bruto malus Genius, me videbis postea in Philippis. Tum Brutus minime exterritus, videbo respondit. Cum vero & à monitu misisset, pueros ad se intro vocauit Brutus, qui nullam neque vocem se audiuisset, neque quidquam vidisse responderunt. Alij igitur crediderunt*

elemen-